

Sygn. akt II PK 227/13

POSTANOWIENIE

Dnia 20 stycznia 2014 r.

Sąd Najwyższy w składzie:

SSN Małgorzata Gersdorf

w sprawie z powództwa A. B.
przeciwko Starostwu Powiatowemu w N.
o przywrócenie do pracy,
po rozpoznaniu na posiedzeniu niejawnym w Izbie Pracy, Ubezpieczeń
Społecznych i Spraw Publicznych w dniu 20 stycznia 2014 r.,
skargi kasacyjnej powódki od wyroku Sądu Okręgowego - Sąd Pracy i Ubezpieczeń
Społecznych w O.
z dnia 14 marca 2013 r., sygn. akt V Pa [...],

odmawia przyjęcia skargi do rozpoznania.

UZASADNIENIE

Powódka A. B. domagała się przywrócenia do pracy w pozwanym Starostwie Powiatowym w N.. Wskazywała, że przyczyny wypowiedzenia umowy są bezzasadne. Zwolnienie jej z pracy automatycznie spowodowało pozostawienie w pracy innego pracownika piastującego funkcje sekretarza powiatu. Sąd Rejonowy w O. przywrócił powódkę do pracy, a zaskarżonym wyrokiem Sąd Okręgowy w O. zmienił wyrok i w miejsce przywrócenia do pracy zasądził - wyrokiem z dnia 14 marca 2013 r., V Pa [...] - na rzecz powódki odszkodowanie. Sprawa ma swoje odniesienie do poprzedniego sporu, jaki wiodła powódka ze Starostwem Powiatowym w N., także o przywrócenie do pracy, który to spór wygrała powódka w obu instancjach i została przywrócona do pracy. Po tym wyroku w Starostwie były zatrudnione dwie osoby na stanowisku sekretarza powiatu. Osoba, która była

zatrudniona w okresie po pierwszym zwolnieniu z pracy powódki i powódka. Sytuacja taka spowodowała konieczność rozwiązania stosunku pracy z jedną z dwu osób. Niezgodne bowiem jest z przepisami prawa by dwie osoby były zatrudnione jako sekretarze powiatu.

Sąd Okręgowy w O. uznał, że stan faktyczny sprawy pozwala na ocenę, iż przywrócenie powódki do pracy jest niecelowe.

Powódka od wyroku Sądu Okręgowego w O., V Pa [...] wniosła skargę kasacyjną, zarzucając wyrokowi naruszenie prawa materialnego (w szczególności art. 45 § 2 k.p.) oraz naruszenie prawa procesowego - art. 233 § 1 w zw. z art. 328 § 2 k.p.c. oraz art. 382 k.p.c. i art. 386 k.p.c.). W skardze strona powodowa wskazała na występowanie pięciu zagadnień prawnych.

Sąd Najwyższy uznaje, że brakuje jakichkolwiek powodów dla przyjęcia skargi kasacyjnej do rozpoznania. Ad casum przedstawione problemy nie mają zasadniczego znaczenia dla wymiaru sprawiedliwości; raczej ważny jest kontekst faktyczny sprawy dla ich rozstrząsania, a to pozbawia je waloru ogólnego. Przedstawione zagadnienia nie mają też zasadniczego znaczenia dla sprawy. Skarga w większości oparta jest na zarzucie błędnego ustalenia faktu.

Trzeba przypomnieć, iż zgodnie z art. 398⁹ § 1 k.p.c. Sąd Najwyższy przyjmuje skargę kasacyjną do rozpoznania, jeżeli:

- 1) w sprawie występuje istotne zagadnienie prawne,
- 2) istnieje potrzeba wykładni przepisów prawnych budzących poważne wątpliwości lub wywołujących rozbieżności w orzecznictwie sądów,
- 3) zachodzi nieważność postępowania lub
- 4) skarga kasacyjna jest oczywiście uzasadniona.

W rozpoznawanej sprawie żadna z tych okoliczności nie została udowodniona i nie zachodzi. Wyrok odpowiada prawu.

Już w tym miejscu wypada wskazać, że skarżący przede wszystkim kwestionuje ocenę sądu drugiej instancji, co do zastosowania art. 45 § 2 k.p. jest jednak oczywiste, że sąd II instancji miał taką możliwość, a sama ocena jest logiczna i spójna.

Zgodnie z powołanym przepisem sąd może nie uwzględnić żądania pracownika uznania wypowiedzenia za bezskuteczne lub przywrócenia do pracy, jeśli ustali, że uwzględnienie takiego żądania jest niemożliwe lub niecelowe. Wtedy właśnie zasądza odszkodowanie. Orzeczenie o roszczeniu innym niż dochodzone przez pracownika jest wyjątkiem od reguły związania sądu żądaniem pozwu. W rezultacie przepis art. 45 § 2 k.p. należy interpretować ściśle. Jak na to zwraca uwagę Sąd Najwyższy, ocena w tym zakresie powinna zmierzać do wyjaśnienia, na ile w świetle okoliczności konkretnej sprawy restytucja rozwiązanego - w drodze wypowiedzenia umowy - stosunku pracy jest realna i czy reaktywowany w wyniku wyroku sądowego stosunek pracy ma szanse na prawidłowe funkcjonowanie. Wyjaśnienie tego, kiedy uwzględnienie żądania jest „niemożliwe lub niecelowe” znajdujemy w stosunkowo licznych orzeczeniach sądowych. Zastosowanie art. 45 § 2 k.p. jest ocenne, ale w tym znaczeniu, że do sądu pracy należy ocena, czy w konkretnej sprawie spełnione są przesłanki jego zastosowania. Ocena czy zachodzą przesłanki do jego zastosowania nie może być oczywiście dowolna, ale o takiej dowolności nie może być mowy ad casum. Sąd Okręgowy przedstawił wystarczające argumenty na rzecz zastosowania art. 45 § 2 k.p. W szczególności są nimi skutki jakie mogą wynikać dla pracodawcy w sytuacji niezasądzenia roszczenia alternatywnego.

Mając na uwadze powyższe, Sąd Najwyższy orzekł jak w sentencji na zasadzie art. 398⁹ § 1 i § 2 k.p.c.